

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 51.

Tredie Sæssion.

43de Møde.

Fredagen den 12te December.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortfal): Man vil henvise ham til den aarlige Finantslov om et personligt Tillæg; men jeg maa dog herved tillade mig at bemærke, at ifølge hvad der tidligere har været antaget, saa ønsker man ikke, naar det kan undgaaes, at henvise saadanne Sager til den aarlige Finantslov. Det er heller slet ikke sagt, at der vil være Spørgsmaal om en virkelig Pengendtælling; thi, om han end har et saadant Tilfagn, som her er foreslaaet, for ham selv personlig, kan det dog ikke for Diebliffet medføre nogen Udgiftsforhøielse for Statskassen, men der vil først senere blive Spørgsmaal herom, naar han har været saa mange Aar i den Stilling, at han kan være berettiget til at ascendere til en Gage af 2,800 Rbd. [En Departementsdirecteur kan jo nemlig efter Lovforslaget ikke ascendere førend efter 3 Aar, og med 200 Rbd. ad Gangen; det er altsaa først efter at han 6 Aar har været Departementsdirecteur i den Stilling, hvorom her er Tale, at der bliver Spørgsmaal om, at han skal oprykke paa 2,800 Rbd., og først efter andre 3 Aar, altsaa efter 9 Aars Forløb, vil der være Spørgsmaal for ham om at naae det Maximum, som af Udvalget er betegnet. Det er altsaa forholdsvis lidt, der begjeres for ham; det vilde derimod være mere i det Diebliff man i Finantsloven skulde bringe en Gageforhøielse for ham i Forslag; og at fremkomme med en særegen Lov i den Retning, som kunde tilstikke ham en Gageforhøielse, synes mig mindre passende. Det forekommer mig, at der efter det Forslag, som af Udvalget er sat igjennem ved Sagens 2den Behandling, er naturligt Dpfordring til at re-

gulere denne Mands Stilling; det er blevet nødvendigt for Regjeringen at foreslaae noget Særligt for ham, efterat det almindelige Forslag, jeg angaaende Embedsstillingen havde gjort i det oprindelige Lovudkast, er blevet forkastet.

Hvad det 3die Gendringsforslag angaaer, da har jeg allerede tilladt mig ved Sagens 2den Behandling at udtale, at jeg anseer det for at være af særdeles Vigtighed, mindre for de paagældende Embedsmand end for Statsjenersten i Særdeleshed, at et saadant Tillæg gjøres. Den Udgift, her er Spørgsmaal om, er ikke af nogen Betydning, ligesom jeg paa den anden Side villig skal indrømme, at det neppe heller kan kaldes nogen syndelig Indtagtsforøgelse for vedkommende Embedsmand. Men det, som for mig er det Væsentligste, og som jeg troer i Tiden vil findes at være af temmelig stor Betydning, det er det hele Indtryk, som det vil komme til at gjøre paa dem, der sætte sig til Opgave at opnaae disse Stillinger. Det er en stor Vigtighed, at man i en vis Embedscarriere kan stige til et vist Beløb, om der end ikke er Mange, som kunne naae dette Beløb.

Udvalget: Jeg maa blot forsvare Udvalget imod at tillægges Mangel paa Consequents ved at fraraade det første af den høitærede Finantsminister stillede Forslag. Der som der var Spørgsmaal om at forene de tvende omhandlede Embeder nu eller om kort Tid, vilde jeg lade det gjælde, at man kunde sige, at det var inconsequent. Men dette er der ikke Tale om, men kun om hvad man, naar det engang i Tidens Løb skulde skee, da skal gjøre. Udvalget er jo forsaavidt enigt med hvad den høitærede Finantsminister fra sit Standpunkt har foreslaaet, men mener dog, at da det er Noget, som i Fremtiden skal skee,